

Odganjanje nujnosti

Janez
Juvan

I
 Z levo roko
 se primem
 za desno uho.
 Z desno sežem
 po levem ušesu.
 In ko se z obema
 rokama držim
 tako trdno,
 da se nikamor
 ne morem ganiti,
 vem, da bom
 sam svoj jetnik,
 dokler od
 nepremakljivosti
 ne izgubim
 zavesti.

II
 Kako
 smiselno
 je urejen
 svet.
 Kamen
 bo do konca

svojega obstoja
 kamen.
 Voda bo
 vse žive dni
 voda.
 Smrt
 bo do smrti
 smrt.
 Naj oporekam
 temu redu?

III

V steni okno,
 v oknu oko,
 v očesu solza,
 v solzi sol.
 V steni oko,
 v očesu solza,
 v solzi sol.
 V steni solza,
 v solzi sol.
 V steni sol.

IV

Si
 lako
 lalo
 mi.
 Silako
 lalomi.
 Silakolalomi.
 Lalomi
 silako.
 Mi
 lalo
 lako
 si.

V

Nerodni
 smešni hroščki
 kobacajo.

Kobacajo, kobacajo.
Nič ne morejo,
nikamor ne pridejo.
Z ničimer se ne
izkazujejo.
Samo svojo nemoč
potrjujejo.
Obmirujejo.
Obmirujejo.

VI

Zelo si oddaljen
in sam, pokrit
s prtom kamenja in
večnega snega.
Pot, ki si jo končal,
ostaja nedokončana.
Naj ti sije
večni cvet regrata
visoko
v zenitu.

VII

...
in voda šumi
z neslišnim šumom
v svinčenih žilah
zidov.
In teče,
če tako naredim.
Pa tudi,
če sama
hoče.

VIII

Zgradil
si je dom,
uredil vrt
in zasadil oreh
v spomin na
hčerkino rojstvo.
Ni slutil,

da mu bodo speljali
avtomobilsko cesto
skozi hišo
in dušo.

IX

Roke iz kamna.
Noge iz kamna.
Velik kamen
na sredi
kamnite poti.
Kako naprej?

X

Sv. Jošt:
V ravnini spodaj
znojne lipe
s hriba turški
bron
pozdravlja.
Sv. Uršula:
Ostrina ajdovega zrna
švistne tik ob goli
rami.
V črnih razorih
krvavijo snopi.
Sv. Tomaž:
Trpek mah
je streho vso
prerasel.
Mrzel kamen
je pod mizo
zrasel.
Sv. Jedert:
Strašna je bližina
vse večje oddaljenosti
med brati in sosedi.

XI

Ne da bi vedeli, kdaj,
ne da bi vedeli, zakaj,
na samem obrobju lokavosti

ali v čisti sredici
 izmikajočih se možnosti
 (ki so nam še preostale)
 so se nebesne in vodne poti
 nerazrešljivo prepletle.
 Nesmiselno utripanje kril
 in nerazsodno plahutanje peruti
 nas ne bo prebudilo
 iz mrtvoudnega malodušja.
 Šele ko se bodo spodmaknila
 oporja hribovij,
 bo zadonelo po vseh
 dolinah.

XII

Od obzorja
 do obzorja
 zarjavele zarje.
 Mrko zrklo sonca
 je žgoč opomin.
 Staniolaste obljube
 so se stalile.
 Maliki so postali
 smrtni.

XIII

Zaprla
 so se vrata
 poletja.
 Ostala sva zunaj
 naga.
 Urni murni
 s cvrččimi svedri
 luščijo jutro.
 Ključa ni.

XIV

Vse bolj si jedka
 in bela.
 Z živim apnom
 opletena.
 Modrikasti plamenčki
 voščeni,

a neizrečeni.
Pas iz kačje kože –
da ponorim.
Jantar je
le še spomin
na okamnele
čebele.

XV
Pride dan,
ko bi si vse upal
(ko se zdi vse
tako preprosto)
da bi od groze
začel moliti.
A sem molitve
že zdavnaj
opustil.

XVI
Je eden,
ki je.
Ki je povsod.
Ki pravimo,
da ga ni.
Ki šteje
naše dni.
Ki je
vseh časov
gospod.
Od nekod
ali od tod
se smeje
in smeje,
ko nas
motri.

XVII
Kaj vem,
kaj mi je.
V globok
rov
rjovem.